

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv szerkesztő-bizottsága.

BLÓFIZETÉSI ÁRA: Félévre — — 6 korona.
Egész évre 12 korona. Negyedévre 3 korona.

Megjelenik
minden vasnap.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Budapest, IV. Egyetem-utca 4 sz.

A csendőr mint tanu.

Irta: K. Nagy Sándor kir. törvényszéki bíró.

Tudom én, hogy nem jó felszaggatni a már beheggedt sebeket. Nem is azt akarom, hanem egy enyhítő cseppet csepepenteni arra a sebre, a mely talán már nem is fáj s rámutatni arra az elégtételre, melyet az a becsületben megsértett csendőr a legfelsőbb bíróságtól kapott, de egyuttal figyelmeztetni is akarom azokat, a kik hasonló körülmények közé juthatnának, hogy mi lenne a teendőjük.

Egy eléggé nem kárhoztatható eset történt egy csendőrről. Elhallgatom nevét s azt a helyet is, a hol történt.

Tudja azt ugyanis, a kire tartozik.

Egy esküdtzéki tárgyalás alkalmával a tényleges szolgálatban levő csendőr tanúként volt megidézve. Kalappal és oldalfegyverrel jelent meg. Az elnök kérdésére elmondta vallomását, a mi a vádlottra terhelő volt. Az elnök szembesíteni akarta tanut a vádlottal és szólította vádlottat.

Ekkor történt ez a hallatlan eset.

Vádlott a védői emelvény előtti ülőhelyéről felkelve, az őt követő fogházör kiséretében előre lépett az elnöki emelvény felé, melylyel szemben a csendőr katonás merev állásban egyenesen az elnök felé nézett, de mielőlt a szembemondás megkezdett s erre az elnök felhívást intézett volna a csendőrhöz, vádlott az előre lépést megállással meg nem szakítva, hirtelen a csendőr mellé lépett s oldalról orozva a csendőrt — a nélkül, hogy ennek a védekezésre ideje lett volna — akként ütötte arczul, hogy kalapja a fejéről lefordult és csak a fogházörnek és a hivatalszolgának közbelépése folytán sikerült a csendőr további bántalmazását megakadályozni.

A csendőr arca elfehéredett s mozdulatot tett kardja felé, de volt annyi lelki ereje mégis, hogy megfékezze méltó haragját, mely rettenetes következményeket vonhatott volna maga után.

Bizonny, nagy erő is kellett ahhoz, csudálatos önuralom. Mert a méltán kitérő bosszút gyűrte le. A kard használata ekkor már egy megfékezett emberrel szemben nem védekezés, hanem az emberi gyarlóságok egyik legveszedelmesebbike: a bosszuállás lett volna.

Igazán helytelenül tenném, ha én a fegyverhasználati jogot e helyen magyarázni akarnám. Ebhez jogom

sincs, mert hiszen a csendőr nem áll a polgári büntető-bíróság hatósága alatt s tettei nem a polgári büntető-törvények szabályai szerint bírálandók el.

De azért megbocsátanak nekem, ha, az én egészen polgári felfogással a egyéni nézetem alapján említésbe hozom a Szolgálati utasítás némely szakaszát. A 47. §. szerint tartózkodni kell minden elhamarkodástól. A 64. §. szerint a csendőr fegyverét csak akkor, illetve azután használja, a mikor a veszély elhárítására, az engedelmesség biztosítására, az ellenszegülés megtörsére, a megszökés megakadályozására, vagy az egyéb törvényes czél elérésére alkalmas és megengedett enyhítő eszköz rendelkezésére nem áll. Szándékának csak arra szabad irányulni, hogy a támadót, illetőleg ellenszegülőt a támadás folytatására stb. képtelenné tegye. A 65. §. szerint ha fel nem fogyvertt egyén támadja meg a csendőrt, *készül őt megfogni*, vagy megütni és a körülmények engedik, rántson kardot.

Mindezek a szakaszok tehát — az én egyéni nézetem szerint — azt mutatják, hogy a fegyverhasználat rendes körülmények között nem a sértés megtorlása, hanem annak elhárítására való, de a sértésnek megtörténte s a sértőnek nyomban mások által megfékezése és ártalmatlanná tétele után már annak alig lenne törvényes jogosultsága.

No, de hát hagyjuk ezt s térjünk vissza az esethez.

A *Bíróvádi perrendtartás* 296. §-a szerint a bíróság tárgyaló elnökének feladata a rendnek fentartása és a 297. §. szerint, ha a vádlott illetlen vagy durva magaviseletet tanusit, az elnök a fogva levő vádlott ellen fegyelmi büntetést alkalmaz.

Az esküdtzék elnöke élt is e jogával s a csendőr ellen merényletet elkövető vádlottat *azonnal vasra-vertte*.

A kir. ügyész pedig azonnal felállott és kérte, hogy a vádlott ellen a csendőrről szemben elkövetett hatóság elleni erőszak büntetéként megtorlása és a további intézkedés megtétele végett a főtárgyalási jegyzőkönyv idevonatkozó része kivonatban vele közöltessék.

A megsértett csendőr hallgatott.

Hogy azután a csendőr a Szolgálati utasítás 21. §-a értelmében járt-e? Nem kutatom.

Pedig jó mindig szigoruan szem előtt tartani a szabályokat s nem felejtkezni el arról, hogy a hasonló tettegességgel — mint a milyent vádlott elkövetett — csupán becsületsértés is elkövethető s a becsületsértés a

Btkv. 368. §. értelmében csak magánvádra üldözhető s magánvád nélkül nincs büntetésnek helye.

És a jelen esetben épen e miatt menekült meg a vidlott a nagyon is megérdemelt törvényes büntetés alól, mert a csendőr abban a véleményben lehetett, hogy az ő felszólalása nélkül is méltóképpen meg lesz torolva az elvetemült merénylet, a mely ellen védekeznie egyáltalában nem volt ideje — még ha eszébe ötlött is a Szolgálati utasítás 23. §-ának rendelkezése — olyan hirtelen és váratlanul történt az egész.

Azt a csendőrt valószínűleg az birta a hallgatásra, hogy ő most is, mint tanu, hivatalos eljárásban áll a bíróság előtt. Mert hiszen tudnia kellett a Bűnvádi perrendtartás 197. §-ából, hogy «a fegyveres erők és a csendőrségnek tényleges szolgálatban álló tagjai, valamint a rendőrséghez és a pénzügyőrséghez tartozó egységei tanukul rendszerint *feljebbvaló hatóságuk után* idézendők meg.» Tudnia kellett a Bp. 298. §-ából, hogy: «katonai bíróság hatóságának alávetett egyént, ha a tárgyalást zavarja, vagy helytelen magaviseletet tanusít, az elnök rendreutasíthatja, szükség esetében a tárgyalóteremből eltávolíthatja és megbüntetése végett a *feljebbvaló katonai hatóságot keresi meg.*» Tehát az elnök nem bánthatik el vele úgy, mint más polgári tanukkal.

(Már pedig, hogy: «a katonai szó a hadsereg, a haditengerészetre, a honvédségre, a népfelkelésre és a csendőrségre vonatkozik»: ez nyilvánvaló a Bp. 13. §-ából.)

Tudhatta végre azt is, hogy a Bp. 224. §-a szerint: «a fegyveres erők és a csendőrségnek tényleges szolgálatban álló tagjait, valamint a rendőrség és a pénzügyőrség személyzetéhez tartozó egységeket illető tanudijakról külön szabályok rendelkeznek». Tehát e tekintetben sem egyforma eljárás alá esnek a polgári tanukkal.

Az a csendőr feljebbvaló hatóságának rendelete folytán jelent meg, mint tanu, az esküdtörbíróság előtt, hogy ott hivatalos eljárásának eredményét előadja. Oldalfegyverrel és kalappal jelent meg s mint ilyen jelentkezett az elnöknel, holott polgári tanunak le kell venni a fővegét, úgy a jelentkezéskor, mint a kihallgatatása alatt.

Egyszóval a csendőr méltán hihette azt, hogy ő akkor is hivatalos eljárásban van, mikor tanuként a bíróság előtt kihallgatják s az ellene elkövetett merénylet hatóság elleni erőszakot képez, mely az ő hallgatása daczára sem marad megtorlatlanul.

De biz az nem úgy történt. Jó lett volna neki azonal felszólalni és kívánni a megtorlást; mert így az a Szolg. utasítás 21. §-ában előírt módon előterjesztett kívánsága folytán *legalább becsületsértésért* mindenestre megbüntették volna a merénylőt. Így pedig büntetlenül maradt, mert az ügyben eljárásra illetékes kir. törvényszék és a felettes kir. ítélőtábla úgy fogta fel az ügyet, hogy a csendőr nem volt hivatalos eljárás-

ban a tanuzás és bántalmaztatása idejében, a fenforogni látszó becsületsértés pedig, magánindítvány hiányában nem volt üldözhető.

Ezzel ez az ügy teljesen be volt fejezve a felekre nézve, mert a másodfoku határozat ellen a felek részéről semmifele jogorvoslatnak nem volt helye.

Hol hát az az enyhítő balszam, a mit ígertem? — kérdehetné valaki.

Azonnal megmutatom.

A *Bűnvádi perrendtartás* 441. §-a szerint: «a koronaügyész bármely büntető bíróságnak jogerős határozata vagy egyéb intézkedése ellen, mely a *törvényt megsértette*, a jogegység érdekében közvetlenül a kir. Curriánál perorvoslatat élhet». A 442. §. szerint: «a kir. Curia, ha a perorvoslatot alaposnak találja, kimondja, hogy a megtámadott határozat, vagy intézkedés a törvényt megsértette».

És a *kronaügyész* ebben az ügyben is — a jogegység érdekében — perorvoslatot élt, hogy a kir. Curia — az ország legfőbb bírósága szint valjon ez ügyben. Vallott is, s az a *csendőrök javára* történt.

Néztek, olvassák! Ime! itt a kir. Curia bölcs határozata, melyet 1907. évi szeptember 17-én 7456. sz. a. hozott.

A koronaügyész perorvoslata alaposnak találtván, kimondatik, hogy a *csendőr, mikor felettes hatóságának meghagyására a bíróság előtt megjelenik és az általa hivatalos eljárása alatt tapasztaltakra vonatkozóan tanuként kihallgatattik, hivatalos eljárásban levőnek tekintendő s hogy emélfogva az ellene ezen hivatalos eljárás alatt elkövetett tetleges bántalmazás a Btkv. 165. §-ában körülírt hatóság elleni erőszak tényálladéka megállapítja».*

Elmondja tovább a határozat a fentebb vázolt tényállás s hogy megsértette a törvényt a törvényszék, midőn kimondta, hogy nem fogor fenn a Btkv. 165. §. hatóság elleni erőszak és megszüntette az eljárást és hogy megsértette a törvényt a kir. ítélőtábla, midőn a törvényszéki végzés ellen a kir. ügyész által közbevetett felfolyamodást elutasította.

A *határozat indokolásából* ki kell emelni, miként az elsőbíróság azért utasította el a kir. ügyésznek a Btkv. 165. §-ára alapított s a merénylő ellen beadott vádiratát és szüntette meg a bűnvádi eljárást, mert «habár a csendőr a főtárgyaláson felettes hatóságának meghagyása folytán jelent meg s habár az általa hivatalos eljárása alatt tapasztaltakra vonatkozóan hallgatattott ki, ez a meghagyás és kihallgatás csupán a megjelenésre, nem pedig a főtárgyaláson való ténykedésére vonatkozik s így a csendőr a főtárgyaláson hivatalos eljárás teljesítésében nem volt, emélfogva az e közben vele szemben elkövetett bántalmazás nem vonható a Btkv. 165. §-ának rendelkezése alá, a fenforogni látszó becsületsértés pedig, magánindítvány hiányában, nem üldözhető». A kir. ítélőtábla elfogadta ezeket az indokokat. Azonban a kir. Curia nem osztozott ebben a

felfogásban, hanem saját fentebbi határozatát így indokolja:

«A csendőr ugyanis, a ki valamely bűnügyben a Bp. 197. §-ának megfelelően lett idéztetése folytán felettes hatóságának meghagyására jelenik meg tanuként a bíróság előtt s itt azokról a tényekről tesz tanúságot, melyekről csendőri hivatala körében a bűnügyben fogantatott nyomozás alkalmával szerzett tudomást, valamint egyrészt megjelenésével a felettes hatóság meghagyásának teljesítésében jár el, — úgy másrészt a bűnügyben kifejtett nyomozó tevékenység mintegy folytatásaként tett tanuskodása alatt hivatalos eljárásban van; az ezzel az alkalommal irányában elkövetett tetteleges bántalmazás tehát a Btk. 165. §-ának rendelkezése alá esik. Nyilvánvaló ezekből, hogy az ügyési vádirat az elsőfokú bíróság végzésében felhozott indokokból nem volt elutasítható. Mindezeknél fogva a koronaugyész perorvoslatát alaposnak felismerni és a törvényértést megállapítani kellett.»...

Ime az elégtétel a csendőrnek!

A legfőbb bíróság kijelentése szerint tehát hivatalos eljárásban van a csendőr mint tanu.

A szarkafészek.

Irtó Pajor Tamás csendőrhadnagy. (Vége.)

A gombot az őrmester zubbonya zsebébe eresztve, megvárta, míg társa rendbeszede magát s szóltanul elindultak a perzelő napon az őrzáratot portyázza. Egy jó félórát haladtak már a vetések és a tengeritáblák között, míg végre a távolban szemükbe ötlött az elérendő tereptárgy, a «Vakkants» csárda. A mint a fordulónál az országútra vezető dűlőre jutottak, a tengerivetésből nagy robajjal, cserregéssel egy csapat szarka röppent fel. Markos őrmester mindjárt megjegyezte:

— Itt vannak a házi madarai Berkes, most foghat belőlük, ha tud.

Berkes mosolyogva nézte a szálló madarakat s észresem vette, hogy őrsparancsnoka az árkot átugorva, a tengeritáblába igyekszik. Egy pillanatig nézte, de aztán ő is utána indult.

Mivel őrmestere fegyverét kész helyzetben tartotta, ő is levette válláról fegyverét s őrsparancsnokától 6—7 lépésre oldalt éber figyelemmel beljebb hatoltak a sűrű táblába. Már jó ideje haladtak a nélkül, hogy valamit észleltek volna. Berkes az egész dologból mit sem értett s kérdő pillantásokat vetett parancsnokára. Markos őrmester megállott s Berkeset magához intette.

— Hát mit gondolsz, Berkes, hová megyünk?

— Én nem tudom, őrmester úr kérem, ha csak nem a szarkák után.

— Na látja eltalálta — szólott nevetve Markos; — most én megyek a szarkák után. De azt ki tudná-e találni, hogy miért?

Berkes komoly arcot vágva gondolkodott, de bizony csak nem tudta kitalálni.

— Hát figyeljen csak, mit látott. Egy sereg szarka felrepül a tengeri táblából. A tengeriben nincs fészük, mint tudja, még a csöveket nem ehetik, mert zöldék; víz itt nincs, amire inni jöhetnének. Tehát föltehető, hogy ennalóljuk akadt a maga házi madarainak s azon osztottak. Egy hulla; állati, esetleg emberi is lehet, a mi őket ide csalta.

Berkes csak ámult, hogy ilyen egyszerű dologra nem tudott rájönni s csodálkozó tiszteletet érzett előjárója iránt.

— Hanem most menjünk tovább ebben az irányban, maga 10 lépésre balra tőlem a barázda mentén haladjon.

Alig haladtak vagy 40—50 lépést, mikor Markos őrmester Berkeset hangos kiáltással hallja.

— Egy ember — egy holt ember — őrmester úr, a vén Mihály koldus! . . .

Markos őrmester egy pillanat alatt Berkes mellett volt. A barázdában arccal a földre borulva egy emberalak feküdt. Markos óvatosan készen tartott fegyverrel körüljárta s mikor meggyőződött, hogy tényleg hullával van dolga, megállott s vizsgáldni kezdett.

— A vén Mihály koldus — mondta megindultan. Zöldbe játszó, foltos papi reverendájáról s nagy fehér szakálláról, mely most piszkos volt a rátapadt véres sártól — mindenki megismerte volna azonnal.

Egy ideig némán nézte, de feltámadt bensejében a hivatottság láza a bűntényért elégtételt szerezni, de nem feledkezett meg őrsparancsnoki kötelességéről sem s az esetet felhasználta mindjárt, hogy ifjú bajtársát oktassa.

— Ez egy hulla, a mit találtunk. Mit mond az utasítás a talált hullákra vonatkozólag? A II. Szolgálati utasítás 55. §-a rendel, hogy első sorban megállapítandó vajjon bűntényről vagy egyéb esetről van szó. Ezen ezelőből a hulla és környéke tüzetesen megfigyelendő. A tátonag mely seb az áldozat nyakán bizonyítja, hogy erőszakos halálesettel állunk szemben. Ha jól szemügyre veszi a tengeriszárakat, láthatja, hogy igen sok le van taposva és letérdelve a nyomok mentén. Két nyom látszik. Egyik ide vezet, a másik innen távolodik. Mindkettő a dűlő ut irányában, a honnan mi is jöttünk. Most figyeljük meg a nyomokat. Az a nyom, a mely időkig vezet, mely bizonytalan járásra valló, elcsuszadással tarkított nyom. A távolodó könnyebb lépésre enged következtetni és gyorsabb lábaktól származhatik, mert a nyomközők nagyobbak. Mérjük csak meg a nyomokat. Látja, a két nyom egy és ugyanazon lábtól származhat, sőt való is, mert a bal lábón a csizmapatkó itt is, ott is megvan. Tudjuk most már, hogy egy ugyanazon ember járt itt, ki jövet melyebb nyomokat hagyott, tehát nehezebb volt; elmenet pedig kevésbé mely nyomait nézve — könnyebb lehetett.

— Kitalálja-e most, Berkes, hogy mi módon lehetséges ez?

Berkes, a ki álmélkodva hallgatta őrsparancsnoka következtetéseit, ezuttal jól felelt.

— Azt hiszem, őrmester úr kérem, hogy mikor idejött, hozott valamit . . . Bizonyára a vén Mihály hozta ideig a zsákját, itt megölték s a zsákját elvitték.

— Hohó! várjunk, Berkes — nem megy az olyan gyorsan, mint maga hinné. Nézze csak meg jól az áldozat lábballját.

Berkes, ki nyomozási lábában, már szinte a tettest fogta nyakon, odapillantott a hulla lábára s látta, hogy azon cipő van; hirtelen merész gondolata támadt.

— Kérem, őrmester úr, a centimétert, hogy megmérjem.

— Felesleges, az fam. Van rajta patkó? Ugyebár nincs. Láthatja tebát, hogy nem az öreg nyomai ezek, hanem máséi. Mivel pedig cipőnyom nincs is itt, világos, hogy a vén koldust másuttól ölte meg a gazember s ide cipelte a vállán, hogy elrejtse. Majd meg tudjuk azt is később. Először azonban tegyünk eleget annak az 55. §-nak. Vegyük pontosan szemügyre a hullát s jegyezzük fel, hogy hol, mikor, hogyan és milyen tárgyak birtokában találtuk.

Markos őrmester bal karjára akasztva fegyverét, a már előbb feljegyzett és rajzolt lányomok mértékéhez hozzáírta, hogy a hulla milyen alakban fekszik, milyen ruha van rajta, milyen tárgyai vannak stb.

— Most az a kérdés, ki a tettes. Olvashatta, hogy gyakran a kézhez, körmök alá tapadt moszathból következtetve derítették ki bűneseteket. Tegyük próbát itt is; mert ha a hatóságnak átadjuk a hullát, késő lesz.

A hullának szabadon levő jobb kezét, mely göröcsösen ökölbe volt szorítva, gondos vizsgálat alá vette. Az ujjakat széthuzogtatva nem talált semmi figyelemre méltót először. Hirtelen eleresztette a holt kezét s zubonyából a szarkafészekben talált gombot vette elő. A hüvelykujj körmét összemérte a bőrdarabkán levő nyommal.

— Berkes, megvan a gomb leszakítója! Ki hitte volna, hogy ilyen jó bűnjelt lehet találni egy szarkafészekben. Most már a gomb tulajdonosát derítsük ki s a tettes kézre kerül. Ön most itt marad, míg a Vakkants csárdából valakivel a községbe küldetek s aztán folytatjuk a nyomozást.

Markos őrmester magára hagyva járőrtársát, az alig 3—400 lépésre álló csárdához sietett. Szerencsére egy szekeret is talált ott, mely a községbe iyekezett. Egy szolgálati jegyben helyettesének röviden megírta a teendőket; hogy a bíróságnak táviratozzon s az előjáróságot értesítse a hullának őrizetbe vételére. A levelet átadva megkérte a szekeres gazdát, hogy egyenesen az őrsre hajtson. Ezután a kocsmárosat felkeresve, közömbös tárgyakat érintve beszélgetésbe elegyedett vele. Észrevétlen belezötte a vén Mihály koldust is, azt mondván róla, hogy régen nem látta, pedig szeretne vele beszélni.

— Ejnye, őrmester úr, ha tegnap jön, itt találja. Itt volt az öreg délutántól jó késő estig.

— Hát este merre ment? — kérdezte egész közömbösen az őrmester.

Azt biz' én nem tudom, kérem. Ugy 9 óra után, mikor készülődött már elmenni, bejött ide az a cigánykóvác, a ki a vásárookra jár. Ivott egy deczi palinkát s mikor az öreg ment kifelé, mondta, hogy elkiséri. A mint elmentek, üres maradt az ivószoba, zártam s lefeküdtem.

Markos őrmester elgondolkodott. A hallottakból sejtette, hogy ki az a cigánykóvác. Most már csak a bizonyíték megszerzése van hátra.

— Aztán mondja csak, kocsmáros úr, volt az öregnél pénz?

— A kocsmárosot meglepte a kérdés, de nyugodtan válaszolt.

— Oh igen volt. Dicsékedett előttem, hogy mennyit kapott a vásárbán. Láttam nála egy kis fekete harisnyát, a miből 30—40 fillért vett ki, mikor az étkezésért fizetett. Régebben egy takarékpénztári könyvecskét is mutatott.

— Hát az a cigánykóvác abban az ólomgombos bőr-közmében volt, a mibe járni szokott?

A kocsmáros nem vette észre a csel s megerősítette, hogy abban volt, mert egészen jól emlékezik rá.

Egyszerre kocsizörgés hallatszík, mely a kocsmára előtt megszűnik. A községből a bíró érkezett meg két esküdttel.

— Még valamit, kedves kocsmáros úr. Az öregnek volt-e valami csomagja; volt-e nála bot, kalap stb.

A zsákja nem volt vele, kérem, de bot volt nála s egy szalmakalap volt a fején — erre jól emlékszem.

Míg a kocsmáros az elmondottakon töprengett s magyarázatát iyekezett kihámozni, Markos őrmester megköszönte a fáradságát s kiment az utcára a bíróhoz. Csendben értekezett vele szekerre ülve megindultak a már említett dülőn.

A hullát az előjáróság gondjaira bízta, míg a bíróság kiszáll. Ő pedig Berkessel folytatta a nyomozást.

A nyomokat követve kijöttek a tengeri-táblából s a dülő-uton alig 20 lépésre már ráakadtak a gylkosság színhelyére. A letaposott fű, az elszórt véresöppek, távolabb a vértócsa porral behintve világosan mutatták, hogy a tett színhelyén állanak. Végig kutatták az árkot, a környéket, de bűnjelt nem tudtak felfedezni.

— Itt nincs bűnjel. No de sebjaj, ha sietünk, minden lehet — szólott Markos őrmester s szivarra gyujtva járőrtársát is megkínálta, ki nem tudta őrsparancsnoka jó kedvét hamarosan megérteni.

A szekérhez érve felültek, miközben a bírónak kijelentette, hogy egy jó óra mulva visszajönnek.

— Hajts K — — s községbe, a hogy tudsz! — szólott a kocsisnak.

Utközben nem beszélt semmit. Látszott rajta, hogy erősen gondolkodik.

Mikor K — — s község alá értek, a szekeret megállította s a kocsisnak meghagyva, hogy várjon rájuk,

gyalog megközelítették a községet s a legszélső ház udvarára beléptek.

— Most jól vigyázzon, Berkes. Ide bemegyünk s ön készen tartott fegyverrel áll a míg én beszélek.

A házba belépve, a pitvarban, mely némileg kovacs-műhely jellegét viselte, a fújtató előtt szén pislogott. Markos örmester a tűzhöz lépett s abból valamit kiparkas a vizesdészába lökte, hol az sisteregre kia'udt. A szobába nyíló ajtót belökte bekiáltott, miközben fegyverét lőkészen tartotta.

— Gábor gyere ki!

A szobából ágynyirkorgás hallatszott s kevés vártatva egy magas cigány alakja jelent meg a küszöbön.

— Jó napot kívánok, örmester úr. Mit tetszik parancsolni?

— Hát te még most is alszol? — Talán elfaradtál, a mikor az öreg Mihályt cipelted?

A cigány egész testében megrendült egy pillanatra, a mi az örmester sas tekintetét nem kerülte el; de utóbb nevetve felelt.

— Bizony örmester úr az éjjel későn jöttem haza, mert sokáig tartott a vásár.

— Gábor, te a vén Mihály koldust megölted és kiraboltad. Ne tagadd! Felszólítlak a törvény nevében, hogy a pénzt, botot s a kést, mivel kivégezted, add elő azonnal.

A cigány eleinte tagadni próbált, de az örmester egy tekintetere megtörve beismerte tettét. A szobát átkutatva előtaláltott a kis harisnya az összekoldult pénzzel, a takarékpénztári könyvecske, az ólomgombos bőrködmön, melyről a nevezetes gomb hiányzott. Előkerült a kés is, meg a botnak egy kis darabja, a mit Markos a tűzből kapott ki bejövetelekor. A szalmakalapot már előbb elégette.

A cigányt megbilincselve, a bűnjelekkel együtt székre tették s még fenn volt a nap, a mikor a hullához visszatérve, Markos örmester a már ott lévő vizsgálóbíróknak a kiderített esettel s a tetteszel beszámolhatott.

Közel járt az óra éjfélhez, mikor a járőr a fáradságos nap után, az ügyet teljesen rendezve, hazatérhetett pihenni a laktanyába.

Markos örmester, miután leszereltek, barátságosan veregette meg vállát kedvenczének.

— Berkes, ezennel kinevezem önt hasznos házi madárnak.

ÉRDEKES NYOMOZÁSOK.

Egy lólopás kiderítése.

Irta: Máthé Miklós törzsrőmester.

Nagy hire volt az egész környéken N. P. nemzetes uramnak, mint x-i birtokosnak. Ezt a birnevet pedig nem annyira vagyonának köszönhette, bár az is volt

felesszámmal, mint inkább nemesfajú, gyönyörű lovainak. Nem is volt azon a vidéken olyan nemesfajta és szép lova senkinek. Beillett az egytől-egyig parádés-lónak, pedig igazonó állat volt valamennyi.

Gondoztatta is őket a nemzetes úr, mint a gyerekeit, sőt még tán azoknál is jobban, mert azokra gondot viselt a nemzetes asszony az ő figyelmeztetése nélkül is, de már a lovainra való felügyeletet maga teljesítette, szemelött tartván, hogy: a gazda szeme hizlalja a lovat.

De meg is volt a foganatja. Mert a főispáni installációra nem jött be még egy olyan négyes fogat, mint a nemzetes uré. Gyönyörű 16 markos volt valamennyi, világospej szőri, okosfejú, őzlábu paripa, szelid mint a bárány; öt éves mind a négy s a maga neveltje valamennyi.

Nem hagyta szólnékül, a ki ezt a fogatot a kocsi-sorban végig hajtatni látta. Sőt a méltóságos gróf alkuba is bocsátkozott a nemzetes urral az installáció után, bár ez kijelentette, hogy lovai nem eladók, leg-alább addig nem, míg házasulandó fia menyasszonyát még azon a télen haza nem hozza rajtok.

Meg is maradt e kijelentése mellett, daczára, hogy a gróf 6000 koronáig ment a lovakért adandó árban.

Mit tudhatta azt a nemzetes úr, hogy a lovakat addig el is lophatják. Nem bántotta ő életében senkiét, haragosai nem voltak, cselédei mind megbízható emberek.

Mégis megtörtént az a halatlan eset, hogy az installáció után pár hónap mulva, egy őszi zivataros éjszákán, valami istentelen ember, minden szó nélkül elszállította a négy csikót.

Az említett estén, ugyanis, a kocsis és béres, a jószágok rendezőzatala után, az installálókat behuzva, de be nem csukva, vacsorálni a konyhába mentek. Az állalókat bezárni nem volt szokásban, mert egyrészt a cselédség az istállóban szokott aludni, addig pedig, míg ott nem lehettek, nem kellett félni semmit, mert olyan három komondor kutya ügyelt föl a vagonyra, hogy azoktól, hir nélkül, illetve észrevétlenül, oda ugyan senki fia be nem tehető a lábát, naplemente után.

A cselédség a vacsora után tengerimorzsoláshoz fogott. Ment is a munka addig, míg a nemzetes úr ébren volt és meglepetéstől tarthattak, de mikor a Zsuzsi szolgáló hírül hozta, hogy a gazda lefeküdt, félbemaradt a munka s a jökevű legények a leány-cselédekkel együtt hanczurozással töltötték az időt.

Természetesen a munka így lassan haladt s azon vették észre magokat, hogy éji 12 órára jár az idő. Ez idő alatt künn szakadt az eső, fujt a szél, csak úgy zörgette az ablakot. Néha ugyan, mint mondották másnap, hallottak kutyaugatást, de egyéb zajt semmit.

A munka után a férfielédek nyugvóhelyükre tértek, azaz hogy csak tértek volna, mert bizony akkor éjjelre már vége volt ott minden nyugalomnak.

A kocsis ugyanis a mint az istállóhoz ért s annak ajtaját nyitva találta s a meggyújtott gyufa világítása mellett meglátta, hogy a négy csikó hiányzik, olyat kiáltott, hogy még a cselédnányok is kiszaladtak rá. Volt reméület közöttük, egy se akarta a gazdát értesíteni. Végre is a kocsis bátorkodott rá s felkellette a nemzetes urat és tudtára adta a rémhírt, még pedig olyan siralmas ábrázattal, hogy a nemzetes úr ettől ijedt meg jobban, nem a nagy kártól.

Nosza csendőrökért zavarta a kocsisát.

Nem kellett messze menni, közel volt a laktanya. Még az őrmestert is ébren találta, éppen egy hasonló ügyről szóló fogalmazvány megszerkesztésével bajlódott, pedig csak az nap délután vonult be szolgálatból. Nem sokat gondolkodott, hogy mit tegyen, hanem a mint az egyszuszra elmondott panaszt végig hallgatta, rögtön szedte fegyverét és a helyszínére sietett. Tudta jól, hogy a nyomozást a szuroksötét éjben nem folytathatja, de legalább a helyszínét, a mennyire lehet, megtekinti, hátha valami oly nyomra vagy jelle talál, a mi reggelre már elenyészik.

De bizony nem talált ott 'semmi különösét. A lovakat — a mint megállapíthatta — az istállóajtótól az udvar hátsó részén levő kapun át, kettesével a rakományos illetve luczernás kertbe vezették a tettesek és annak lakattal elzárt kapujáról a lakatot, vagy akkor, vagy már előzetesen letörve a lovakat a közeli kertaljja felé elvitték. Ki tudja, hol jártak már ekkor velök. A kutyákat is megtalálták, ott voltak elnyulva, már ki is hülve, a fészter alatt egy csoportban egy megmérgezett sonkacsont körül.

Ezekután megnyugtatta a nemzetes urat s azzal az ígérettel, hogy reggel korán visszajön, az őrsre távozott. Elővette jegyzeteit, nyilvántartását és a lefektvés helyett azokat kezdte tanulmányozni.

Már régi alütszt volt Fazekas Sándor őrmester s már 10 év óta volt az x-i őrsön. Ismerte körletében, de messze vidéken is a közártalmuakat s azok összeköttetéseit. Jegyzeteinek áttekintése után ezuttal is tisztában volt vele, hogy a lovakat bizonyára a Bácskában fogja megtalálni. Összepakolt teháit mindent, a mire szüksége lehetett a nyomozásban s pár órai szunyya dás után a károszh sietett Kovács Sándor csendőrrel s a gazda által még éjjel felajánlott kocsin nyomozni indult.

Nehéz volt a dolga. Már a harmadik gyanusítottnál fordult meg, míg a negyediknél, Trumin Józsnál bizonyosan nyomra vélt bukkanni. Ennek ugyanis át volt ázva teljesen a szüre, csizmai sárosak voltak. Más gyanu nem volt, de kezdetnek ez is elégnék látszott. Kérdéseire Trumin feamatikusán felegetett, nem jött zavarba, de nem is várt az őrmester azonnali beismerést. Tudta jól, hogy ezzel szemben össze kell szednie minden tudását, megkeríteni előbb a lovakat, csak azután bírhatja beismerésre, vagy még akkor sem.

Otthagya tehát a delikvenst minden további zakla-

tás nélkül és a kocsi s hazaküldte, vonattal utazott tovább le délnek, hogy a Truminnal összeköttetésben levő egyéneknél nyomozzon tovább. Nem kimélt sem éjjet, sem nappalt s harmadnapra siker koronázta fáradozását. Helyes nyomon indult s várakozása ellenére — mondhatni — véletlenül, kezébe került a tettes, de lovak nélkül.

Ugyanis, a mint egy bácskai faluból kocsin a hátra indult, s egyik fordulónál az országútra tértek, egy gyanus egyén jött velök szembe s a mint őket meglátta, mintegy ösztönszerűleg letérni igyekezett az utról, hogy a találkozászt elkerülje. Az őrmester megállította, mire az idegen kénytelen-kelletlen a kocsihoz jött. Az őrmester leszálta a kocsirol, szemügyre vette az idegent s kérdéseket intézett hozzá, közben vizsgálgatta emberét. Az elébb akadozva, majd nyugodtságot szinlelve felegetett, hogy Kormányos Jánosnak hívják, ide való a közeli faluba s a tanyán volt látogatóban egy ismerősénél. Csak azt nem tudta elfogadhatóan igazolni, hogy hol és mitől lett sáros a csizmája szára hátulról egész szárhegyig, sőt még a nadrágja is. A hátánlevő összekötött batyura pedig azt állította, hogy jobbik kabátja és nadrágja van benne, de nehezen akarta a batyut kibontani. Hanem volt meglepetés, mikor a batyut kibontotta. Nem volt abban sem kabát, sem nadrág, hanem a káros egyik lópók-róca, a miről a járőr elinduláskor nem is tudott. Egyik sarkában ott volt a káros monogrammjá, különben is az őrmester ismerte a lópókrocózt. Most meg az ismerőst nem akarta megnevezni Kormányos, a pókrócra meg azt mondta, hogy az uton találta.

A járőr erre Kormányost magával vitte s hosszas tudakozódás után rátalált az ismerősre is. Neve ismert nek volt az őrmester előtt, de a lovakat nem találták nála. Atvizsgálta istállóját, fészterét, de nem találtak olyan helyet, a hol a négy lovat tarthatta volna.

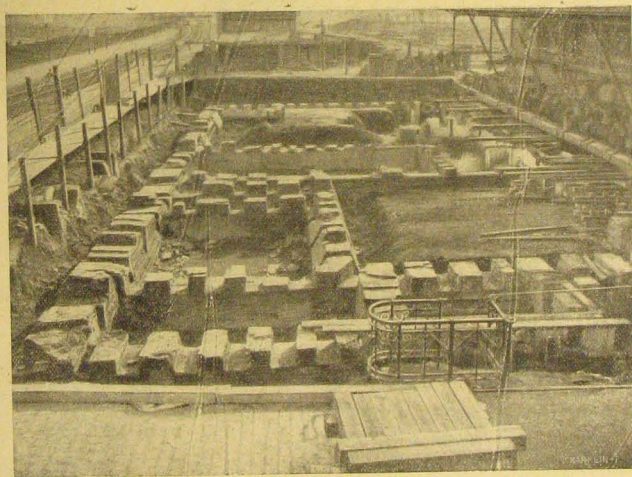
Már tovább akartak menni, mikor a véletlen ismét segélyükre jött.

Az előfogatos egyik lova ugyanis szoptatós kanca volt, otthon maradt csikaja után kezdett nyeritezni. Erre, mintha a föld alól hangzott volna, de közelről ismételt nyerítés hallatszott. A járőr is fogatosja jól hallotta ezt, de a két ember sehoggy sem akarta halani. Az őrmester újból vizsgálódni kezdett, az istálló és rakományok közeleben össze-vissza járkálva a földet és a kazlakat szurkálta szuronyával, mikor egyszerre egy szalmakazal belsejéből újból hallatszott a nyerítés, de ajtó vagy más bejárat sehohsem látszott a kazalban. Szuronyával erre is rátalált s így derült ki, hogy a szalmakazal belseje üres volt s a bejárat egy deszkajátóval volt fedve, melynek külső része oly ügyesen volt beszöve szalmával, hogy a leggyakorlottabb szem se vette volna észre, hogy az a kazaltól egy különálló rész.

Íde volt elrejtve a nemzetes uram négy csikaja, de milyen állapotban. Csupa sár nyakig mind, lehajtva,

A pályaház régi helyén, az eltolás előkészületeinek kezdetekor.

Az alapfalazat, melyen az épület állt, az eltolási pályával s vízvezetéki cső-töltésekkel.

Az antwerpeni pályaház eltolása.

fáradtan ropogtatták ott benn az illatos szénát. S mint kiderült, Kormányos az nap hajnalban érkezett meg velök kerül utakon és csak éjjelenként menve.

Másnapra hazérkeztek velök s a nemzeti úr sirt örömeiben, alá győzte ölelgetni, beczézgetni kedvencz állatait.

Az őrmester pedig a három tettest, — mert hiszen az olvasó kitalálhatja, hogy Trumin volt a harmadik, a ki mint «kiadó nászagy» a lovakat csak ellopni segített, míg a tovaszállítást, nehogy emennek távolléte feltűnjék, csak maga Kormányos végezte s mint látnuk, egészen szerencsésen, — átadta a törvényszéknek.

Fazekas őrmester ezen szép eredményével egy újabb győngyszemet fűzött eddig elért sikereinek sorozatához.

KÉPEINKHEZ.

Az antwerpeni vasuti pályaház eltolatása.

Többször hallottunk már arról, hogy különösen Amerikában nem tartozik épen a ritkaságok közé, hogy valamely épületet, ha régi helyén már utban van vagy más okból válik szükségessé eltoltatása, egyszerűen kiemelik helyéből és eltolják máshová. Most Antwerpenben meut végbe egy ilyen épület átköltöztetés. Antwerpenben ugyanis a vasuti pályát átalakították és a sínek eddigi irányát átváltoztatták. Ebből folyólag a pályaház sem volt többé alkalmas helyen és vagy le kellett volna bontani és újat építeni, vagy pedig a régit áttoltni. Az illetékes körök ez utóbbira határozták magukat és az eltolatás végrehajtását egy Weisz Henrik nevű magyar mérnökre bízták, ki a reá bízott feladatnak a legfényesebben meg is felelt.

HIREK.

Megtámadott járőr. November 11-én este hét óra tájban Unin községben Németh János csendőr és Norovszky János próbacsendőrből állott járőrt az ottani cigányok megtámadták. Németh csendőr a támadókra három lövést tett, minek következtében a cigányok közül Pollák István meghalt, Malik Kelemen pedig életveszélyesen megsebesült.

Tűz. Az Árvarármegyében levő szuharori őrskantanyája november hó 14-én délután leégett.

Megtámadott csendőr. Zsellér Pál csendőrt november hó 13-án este a temesmegyei Bavaniste községben Illics Dragolyub bavanistei lakos megtámadta és sérülése okozása nélkül reá egy lövést tett. Zsellér Pál csendőr támadója ellen kardot használt és azt kézcuklóján súlyosan megsebesítette.

KÜLÖNFÉLÉK

Az írófoll munkája. Egy francia írónak és statisztikusnak nagyon sok ideje lehetett, hogy megfigyelje az írófoll munkáját, illetve irás közben megtegye útját. Gyakorlott író átlag harmincz szót ír le percenkint. Ha a szavakat, azaz a toll kanyarulatait a betűalakoknak megfelelően fonállal pontosan elföldjük és azután a fonalt kinyújtjuk, a harmincz szó épen öt méternek felel meg, vagyis a toll a harmincz szó leírása alatt öt méter hosszú utat tett meg. Ezen az alapon számítva, egy óra alatt 300, egy nap alatt tíz órai munkaidőt számítva, 3000 méter utat tesz meg a toll, a mi egy év alatt 1095 kilométernek felel meg. Ugyanígy számítva egy percz alatt 480, egy óra alatt 28,800 kanyarodást, fel- és levezetést, hajlást végez a toll. Ha kiszámítjuk csak egy napra is a toll mozdulatát, nem kell csodálkoznunk, ha valaki írógőrcsről panaszkodik.

Élet a fagyás után. Számos állat minden baj nélkül fagyhat meg, mert fölegedve ismét tovább él. Különösen a véglények, kerekese fergek, apró rákfélék és egyes rovarok tűnnek ki ezzel az életszívsággal; de a gerinczesek között is akadnak ilyen ellenálló természetűek: ilyenek a békák és a halak, melyek keményre fagyhatnak s ismét életre ébredhetnek. Legnagyobb ellenállanak a fagynak a gerinczelenek petéi, a rovarok bábjai és a véglények tojtsjai. Az erdőpusztító apáczelepke petéi például 30 C. fok hideget eltűrnek; rokonának, a fenyőszövénynek petéi már sokkal kevésbé ellenállók, mert már 10 C. fokon, bábjai pedig már 6 C. fokon elpusztulnak, de a kitenél hernyói bármily nátlunk előforduló téli hideget, baj nélkül állanak ki. Valamint vannak állatok, melyek nagyon alacsony hőfokkal, sőt a megfagyással is dacolnak, úgy viszont akadnak olyanok is, a melyek rendkívül magas hőfoku vizekben élnek. A hévízeknek is megvan a maguk sajátos és jellemző faunája. Ez a hévízi fauna ismét legnagyobb részét a véglények, kerekese fergek és apró rákából verbuválódik. De vannak csigák, kagylók és halak is, melyek hévízekben élnek. A 45 C. fokos aixi termákból kerekese fergek, az 50–60 fokos luisianai vizekből kagylók ismeretesek. Algír és Tunis 63—75 fokos hévízeiben többféle hal él.

Szerkesztői üzenetek.

Névtelen levelekre, továbbá a szolgálattal kapcsolatos kérésekre a szerkesztőség nem válaszol.

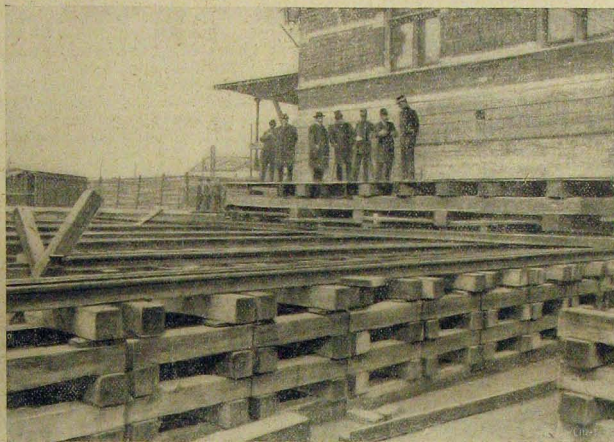
Keserűség. Névtelen levelekre nem válaszolunk.

B. Erdély. 1. Rangosztályba nem sorolt nyugállományú bavidijas a szolgálati szabályzat I. rész 281. pontjának utolsó bekezdése értelmében az egzenruhán és az ezzel járó oldalfegyver viselésére nem jogosult. 2. A nyugdíjas özvegye csak akkor tarthat nyugdíjra igényt, ha férjével, annak haláláig együtt élt, vagy ha az együttélés bebizonyítottan a férj hibájából szakadt meg.

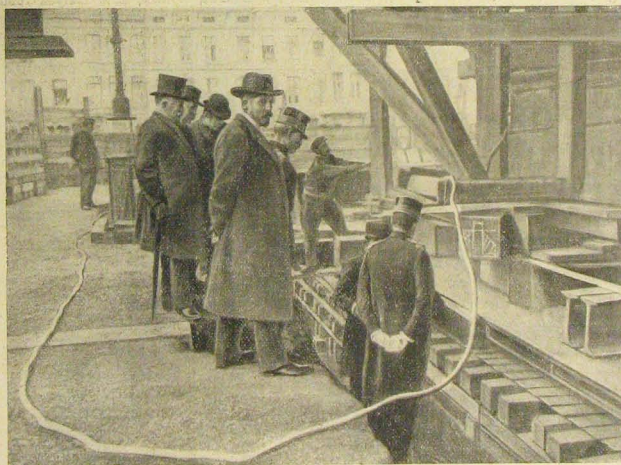
F. J. Mintán a nős parancsnok személyi fűtési- és világítási átalányra kizárólag fűtés és világításra szolgál, természetes, hogy ő egyéb, a laktanyaberendezéshez tartozó tárgyak beszerzésére, ezen átalányból nem is kötelezhető.

K. G. 1. A huszonkery elsőrendű bizlatt ökrök husából készül. 2. A tábornoki rendfokozatok a következők: vezérőrnagy, altábornagy, tábornokszernagy, (illetve ha az illető lovasezred parancsnok volt, akkor lovassági tábornok) és végül tábornagy. Ez utóbbi állás jelenleg betöltetlen. Az utolsó tábornagy Albrecht főherczeg Ö Fensége volt.

173. 1. A szuronyhüvely a szolgálati utasítás 5. § 1. és 2.

A pálya, melyen az épületet eltolják.

A belga trónorokos nézi az eltolást az önműködő lécezen.

Az antwerpeni pályához eltolása.

bekozdése értelmében szolgálatba mindenkor elviendő. 2. Elővezetések alkalmával a székesfőváros és törvényhatósági joggal felruházott városok belterületén a járók a szorongat elrejtjeni tartozik, míg minden más helyen az feltűzve marad. Az elővezetőndőnek átadása után is ez az irányadó. 3. Mint szabályellenest nem viselheti.

Sz. esendőr őrsvezető. Kötelezőjét indokolt kérelmére a kerületi parancsnokság visszaadhatja.

B. F. G. Nemesi előnévnek használatását, ha ahhoz való jogosultságot okmányokkal igazolni képes, ezek előmutatása mellett kihallgatáson kérheti.

L. J. esendőr. Forduljon kérésével közvetlen az említett czégghez.

Körösvölgyi. Nincs hatályon kívül helyezve.

Csiszér őrsvezető. A járásparancsnokságok II. altisztejei ugy a tisztállomások, valamint a kikülönített járáros szék helyein is az őrsparancsnokok számára előírt napi három, illetve négy órai szolgálatteleire kötelezettek.

Sz. járásörmester. Sajtóhiba, de nem érdemel utólagos correkturát.

Nagyvölgy. Az előbbi csapattestéhez közvetlenül visszalépő esendőr kapja a rendfokozatának megfelelő és napi 30 fillérből álló tizedesi zsoldot, a belépését követő év január 1-től pedig a tizedeseket megillető havi 15 koronából álló altiszti szolgálati jutalomdíjat. Hogy mennyi idő alatt léptetik elő, az a körülményektől függ.

Hegyvidéki. Felvétele alkalmával három évi szolgálatra kötelezte magát, azt tehát ki is kell töltenie. Ha panaszra van, szolgálati uton orvoslást kérhet előjáró szakasparancsnokságtól.

Sz. K. őrsvezető. A napi betétet befizetni tartozik, ezzel szemben azonban a külszolgálatban eltöltött idő után — ha a közigazdálkodásból élelmszert magával nem visz — a kijáró térít-ményt a közigazdálkodás a hó végével az illetőnek kifizetnie köteles.

Patakyl őrsvezető. A kinevezések még nem történtek meg, — a mint értesültünk — rövid idő alatt meglesznek.

Cz. K. örmeister. Minthogy a gazda és családje között fennálló szerződés előttünk ismeretlen, a kérdésre nem válaszolhatunk. Ha azonban a gazda követelése a családjalával szemben jogosulatlan, utóbbi az ellen a közigazgatási hatóságnál orvoslást talál.

Cs. Gy. esendőr. 1. Az említett bank- és váltóüzlet tulajdonosai tényleg megszöktek, s így keresetét nincs kérel szemben érvényesítenie. Késztelítvét próbálja meg valamely fővárosi pénzintézet, illetve banknál értékesíteni. 2. Ha nem járóvezetői minőségben teljesít szolgálatot, akkor a járóvezetői jelvény nem viselheti.

S. B. Páczin. Az eset annak idején térszűke miatt nem közölte-tett, mint jelentéktelen esetnek közlése pedig ma már nem időszerű.

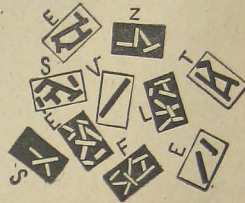
S. V. 16. Ha való az, hogy az őrs az ön bevonulása után, annak dacára, hogy közigazdálkodása jól állott, az alaptökét 60-ról 100 koronára emelte, de a 40 korona külömbletet a gazdálkodás többi tagjai nem fizették be és annak befizetését csak öntől követelik, akkor ezen eljárás szabálytalan s annak orvoslását szakasparancsnokságtól kell kérnie.

K. M. Ölbö. Ha nem a család által a szolgálatadója kúrára elkövetett lopásról, hanem 25 korona kárértéki mezőrendőri kihágásról van szó, akkor annak elbírálására a mezőrendőri törvény 103. §. 3. pontja értelmében a községi előjáróság illetékes, sőt még a 40 korona kárérték is meghaladó kihágási esetekben is a községi előjáróság hivatott eljárni, ha a káros a mezőrendőri törvény 110. §-ában meghatározott kárájával megelégszik, tehát a mezőrendőri kihágás elbírálása csak akkor tartozik a szolgabírói hivatal elé, ha az okozott kárja 40 koronát meghaladja és káros a törvény 110. §-ában meghatározott kárájával meg nem elégszik. Az ön esetében tehát az úgy a községi előjáróságnak

lett volna feljelentendő. A káros külömben az okozott káráj meg-térítésén kívül a kártokozónak megbüntetését is — nézetünk szerint — nem követelheti. Egyébként kívánatára közöljük a mezőrendőri törvény 110. §-át: A káráj felgelökön: 1 drb. lóért, öszvértért, számárért, vagy szarvasmarháért 1 korona, 1 kecskéért 70 f, 1 sertésért 50 f, 1 juhért 30 f, 1 ludért 10 f, 1 drb. más baromfiért 5 f. Ha a legeltetés bevetett, illetve beültetett földeken, réteken, árvédelmi vagy csatornatöltéseken történt, a káráj két-szeres, ha pedig a mezei termények érési idejében avagy kertekben, fásfoklakban vagy szőlőkben, avagy általában éjjel történt a káráj háromszoros összege állapítandó meg.

FEJTÖRÖK.

Képtalány.

Verstalány.

Két szótagos nevem toronyban láthatod,
S reggel, délbe, este mindnap hallhatod.
De ha egy betűmet eltálnánád venni,
Ha csizakodsz biztos' be fog kivetkezni.
Ha pedig ezt ismét a helyére teszed,
S szerbőbe az első szótágom elveszed:
A másik szótágból azt fogod olvasni,
Hogy ezért az egyért érdemes fáránni.

Számталány.

Egy küldöncz után, ki tíz nap előtt elindult egy bizonyos helyről, egy másik küldönczöt küldenek utána ugyanazon helyről és ugyanazon uton olyan utasítással, hogy a helyre elérve, annak egy levelet átadjon. Ha most az első küldöncz naponta 4 a második küldöncz pedig naponta 9 mérföldnyit utat tesz meg, útjának hányadik napján fogja az utóbbi az első küldönczöt elérni.

Megfejtési határidő: 1907 decz. 2.

Mind a három talányt megfejtők között egy darab Erzsébet-királyné sanatoriumi sorsjegy lesz kisorsolva.

*

Lapunk 45. számában közölt fejtörök helyes megfejtése:

Képtalány: «Hathatós Orvosság». — Betűrejtvény: «Falurosza». — Számrejtvény: «22».

*

Helyesen megfejtették: Deli János esendőr Göd (Pestmegye), Grossli Gyula ez. őrsvezető Budapest, székesfehérvári őrs.

*

A kisorsolt Erzsébet-királyné Sanatorium-sorsjegyét Deli János esendőrnek Gödre (Pestmegye) elküldöttük.

HIVATALOS RÉSZ.

Büntetőjogi döntvények.

Csendőrnek bíróság előtt tetleges bántalmazása hatóság elleni erőszak.

A csendőr, mikor felettes hatóságának meghagyására a bíróság előtt megjelenik és az általa hivatalos eljárása alatt tapasztaltakra vonatkozóan tanúként kihallgattatik, hivatalos eljárásban levőnek tekintendő; ennél fogva az ellene ezen hivatalos eljárása alatt elkövetett tetleges bántalmazás a Büntetőrvénykönyv 165. paragrafusában körülírt hatóság elleni erőszak tényálladékát állapítja meg.

(Curia, 1907. szept. 17. 7456/907. sz. a. I. Bt.)

Közigazgatási döntvények.

Sajtótermékek ingyen osztogatása.

Sajtótermékeknek ingyen osztogatása csak hatósági engedély mellett gyakorolható.*

(A m. kir. belügyminiszter 26,754/1907. sz. a. a. székesszék főváros polgármesteréhez intézett rendelete.)

Képes levelezőlapok utcai árusítása.

Képes levelezőlapok utcai árusításához a közigazgatási hatóság engedélye szükséges.

A m. kir. belügyminiszter 31648/1907. sz. a. a. székesszék főváros polgármesteréhez intézett rendelete.)

Halászás cselekménye és kísérlete.

Halfogásra alkalmas hálónak a vízbe való kivetése a halászás tényálladékát képezvén, az, a ki, bár más tulajdonát képező és más által követett háló mellé áll, hogy abból a belekerülő halakat kifogja, nem a halászás kísérletét követi el, hanem a halászás cselekményét.

(A m. kir. földmivelésügyi miniszter 1906. június 7-iki 95,455/906. sz. határozata.)

Őrs áthelyezése.

A tolnamegyei simonmajori őrs Hidjapusztára helyeztetett át, hol működését 1907. évi november 1-én megkezdette.

* Az utcákon és nyilvános helyeken osztogatni szokott meg-bívkó és kereskedők reklámzsedulái ide nem tartoznak.

Őrs felállítás.

A VI. számú csendőrkerület területén a Győrmegeye pusztai járásában fekvő Táp községben 1 őrsvezető és 4 csendőrrel felállított új őrs szolgálati működését 1907. nov. 8-án megkezdte.

SZEMÉLYI ÜGYEK.

Előléptettek:

1907. november hó 1-ével:

a m. kir. I. sz. csendőrkerület állományában:
Tabár Antal, Csiki Sándor, Jesik János, Tóth János, Szöllösi Sándor és Balázs József őrsvezetők, czimzetes őrmestereké.

Besenyi Gáspár és Tóth Mihály, I. számú csendőrkerületbeli cz. őrsvezető, II.-od altisztek, őrsvezetőkké; végül

az öt évi tényleges szolgálat befejezése után:

a m. kir. I. sz. csendőrkerület állományában:

Rákosi Gyerkó Zsigmond, Szász Ferencz, Baricz Imre, Fábidi József, Halász Lajos, Csizsér János, Székely Ferencz, Veres Balázs, Jakab József, Sztojka Demeter, Tatár Onisius, Katona János, Csiki Domokos, Páspók Ferencz, Bükösi Mihály, Simó Mihály, Hegyi János, Palocsai Gyula és Elekes József csendőrök, csendőr czimzetes őrsvezetőkké.

Katonai szolgálati jel.

A m. kir. I. számú csendőrkerület állományában:

Gyarmati Lajos csendőr cz. őrsvezető 1907. okt. 21-én, Pálfi Lőrincz csendőr cz. őrsvezető 1907. okt. 24-én, Kibédi Sándor cz. őrmester 1907. okt. 1-én, Fehér József csendőr cz. őrsvezető 1907. okt. 22-én és Csizsér Menyhért csendőr cz. őrsvezető 1907. okt. 22-én — a II. osztályú legénységi katonai szolgálati jellel el-láttattak.

PÁLYÁZATOK.

Egy irtóki állás a mezőlaborcai szolgabírói hivatalnál. Fizetés 1400 korona. Lakpénz 300 korona. Négy középiskolai osztály. Kérvények Zemplén vármegye alispánjához 1907. decz. 6-ig. A nyugdíjazás esetében követendő eljárásra a honvédségi Rendeleti Közlöny (Szabályrendeletek) 1907. évi 14. számában 3833/eln. szám alatt közzétett körrendelet irányadó.

Egy irtóki állás Háromszék vármegye alispáni hivatalánál. Fizetés 1400 korona. Lakpénz 360 korona. Négy középiskolai osztály. Kérvények Háromszék vár-

Magyarnak Pécs! — Németnek Bécs!

A szolgálat érdeke

is megkívánja a pontos órát. Legnagyobb választék a legpontosabb órákról és divatos ékszerekről képes arjegyékemben, melyet ingyen és bérmentve küldök bárkinek, ki ezen lapra hivatkozik.

SCHÖNWALD IMRE, PÉCS, órásmest. és ékszergy.

megye alispánjához 1907 decz. 20-ig. A nyugdíjazás esetében követendő eljárásra a honvédségi Rendeleti Közlöny (Szabályrendeletek) 1907. évi 14. számában 3833/eln. szám alatt közzétett közzétett irányadó.

Egy hivatalozgalmi állás a mezőlaborzei szolgabírói hivatalnál. Fizetés 600 korona. Lakpénz 160 korona. Ruhailletmény 80 korona. Magyar nyelv szóban és írásban. Kérvények Zemplén vármegye alispánjához 1907. évi december hó 6-ig. A nyugdíjazás esetében követendő eljárásra a honvédségi Rendeleti Közlöny (Szabályrendeletek) 1907. évi 14. számában 3833/eln. sz. alatt közzétett közzétett irányadó.

Egy hivatalozgalmi állás a győri felmérési felügyelőség. Fizetés pótlékkal 600 korona. Ruhailletmény 60 korona. Természeti lakás. Magyar nyelv szóban és írásban. Kérvények a győri felmérési felügyelőséghez 1907 decz. 2-ig.

A magyar királyi államvasutak téli menetrendje.

A vonatok indulása Budapest nyugoti p. u.-ról.
Érvényes 1907 október hó 1-16l.

Déletlőt		Délután	
vonat szám	óra perc	vonat szám	óra perc
102	1 00	kel.ost. (Wien, Páris, Ostende, London)	6 04
148	5 45	szv. Rákospala-Újpest	12 15
712/a	5 50	» Szeged, Szolnok	12 15
130	6 00	» Parkány-Nána	12 15
150	6 15	» Göd	12 15
4102	6 30	» Esztergom	12 15
9502	6 40	» Lajosmizse, Kecskemet	12 15
148	6 55	» Rákospala-Újpest	12 30
1404	7 20	» Zsolna, Berlin	12 40
104	8 00	» Wien	12 45
152	8 35	» Dunakeszi-Alag	12 50
712	8 30	» Temesvár, Kátrásos, Bázis	12 50
116	9 20	» Wien, Berlin	1 15
154	9 35	» Rákospala-Újpest	1 15
708	9 40	» Bükarest, Bázis	1 15
9508	11 15	» Lajosmizse, Kecskemet	1 15
156a	11 25	» Rákospala-Újpest	1 15
<p>1) Vasár- és ünnepnapokon bezárólag november 17-ig közeledik.</p> <p>2) November 1-16l bezárólag március 31-ig Dunakeszi-Alagig is közeledik.</p> <p>3) Csak október és április hónapokban közeledik.</p> <p>4) Minden kedden, esztütőn és vasárnapon közeledik.</p> <p>5) Minden szerdán és szombaton közeledik.</p>			

A vonatok érkezése Budapest nyugoti p. u.-ra.
Érvényes 1907 október hó 1-16l.

Déletlőt		Délután	
vonat szám	óra perc	vonat szám	óra perc
701/1	12 50	kel.ost. (Konstantinápoly, Bukarest)	15 00
721	5 30	» Czegléd	12 55
143	5 35	» Dunakeszi-Alag	1 33
721/a	5 45	» Monor	1 03
4109	5 50	» Dorog	1 57
6505	6 00	» Lajosmizse	1 59
6701	6 15	» Szolnok, Czegléd	2 05
145	6 25	» Rákospala-Újpest	2 17
1407	6 35	» Berlin, Zsolna	2 17
217	7 05	» Bükarest, Parkány-Nána	2 57
709	7 15	» Bükarest, Bázis	3 05
4101	7 20	» Esztergom	3 15
147	7 55	» Rákospala-Újpest	3 20
117	7 55	» Páris, Wien	3 20
6501	7 50	» Kecskemet, Lajosmizse	3 20
149	7 55	» Gód	3 20
131	8 10	» Parkány-Nána, Rákospala-Újpest	3 20
713	8 20	» Bükarest, Esztergom	3 20
151	9 10	» Dunakeszi-Alag, Szeged, Zsolna	3 20
705	9 15	» Monor, Berlin, Zsolna	3 20
1408	9 25	» Pozsony, Lajosmizse	3 20
4103	10 10	» Esztergom	3 20
153	10 20	» Rákospala-Újpest	3 20
715	10 30	» Szeged, Szolnok	3 20
119	10 30	» Esekényvár	3 20
<p>1) Érkezik minden hétfőn és esztütőn, október 17-ig közeledik.</p> <p>2) Vasár- és ünnepnapokon bezárólag november 17-ig közeledik.</p> <p>3) November 1-16l bezárólag március 31-ig Dunakeszi-Alagig is közeledik.</p> <p>4) Csak október és április hónapokban közeledik.</p> <p>5) Érkezik minden kedden, esztütőn és szombaton.</p>			

A vonatok indulása Buda-Császárfürdőről

A vonatok érkezése Buda-Császárfürdőbe.

4002	6 00	szv. Esztergom	4 01	12 20	szv. Dorog
			4 01	1 15	» Püspöcsaba
			4 04	2 20	» Esztergom
			4 06	6 06	» Esztergom
			5 03	8 30	» Esztergom

4009	5 53	szv. Dorog	4 05	1 30	szv. Esztergom
4001	7 38	» Esztergom	4 01	1 13	» Püspöcsaba
4003	10 20	» Esztergom	4 07	9 38	» Esztergom